

Všechny moje plesové sezóny

Jaroslav Bálek

Jaroslav Bálek

**VŠECHNY MOJE PLESOVÉ
SEZÓNY**

KAPITOLA 1

Dosáhl jsem věku, kdy je mužům naznačováno - někdy nepřímou, častěji však i přímo, a některými zvláště upřímnými jedinci dokonce dosti ostře - že by se měli oženit. Většina se na mě dívala jako na podivína. Někteří, a to i z této většiny, mi však záviděli. Říkali, těch radostí sis už užil dost, tak teď se ožeň, konec konců, proč by ses měl mít lépe než my.

Je to věk, kdy se mužům začíná říkat starý mládenec. Ne snad, že bych byl příliš starý, bylo mi pětatřicet. A jak jsem zjistil na základě studia oddacích listů, sahajících několik století zpět, většina mých předků mužského pohlaví až na pár extremistů, se ženila ještě o řadu let později. Dnes je však jiná doba, svobodný stav je považován za vzácnou raritu, dívky se vdávají velmi mladé, a proto je vhodné brzy pomýšlet na sňatek.

Pro uzavření sňatku je pro starého mládence, stejně jako pro mládence - v tom není mezi nimi rozdíl - důležité najít vhodnou ženu, nebo ještě lépe dívku. Možností k seznámení existuje celá řada. Poněkud obtížnější je situace v zimních měsících, kdy je téměř po celý den tma a k tomu ještě notná zima. Samotných dívek je na ulici jako šafránu a jejich oslovení působí podezřelým dojmem. Těžko lze také rozeznat, zda jde o dívku hezkou, či ošklivou, mladou, nebo již zralejší či snad již důchodkyni. Jako nejvhodnější se proto zdá využít právě probíhající plesové sezóny. Na plesech je dostatek světla, dívky jsou v přitažlivých šatech zdůrazňujících, či potlačujících určité části jejich těl, ozdobeny šperky, zkrášleny kadeřníkem a nejrafinovanějšími prostředky chemického průmyslu. Navíc zpravidla některé z nich požijí něco alkoholických nápojů a jsou potom příznivě nakloněny seznamování. Byl to vůbec geniální nápad našich předků, vymyslet na tyto nehostinné zimní měsíce takovýto druh ušlechtilé zábavy.

Ne snad, že bych se do větší míry řídil názory nebo uštěpačnými poznámkami druhých, ale samotnému se mi zachtělo dívky na ukrácení dlouhých večerů. Rozhodl jsem se proto navštívit některý z nejbližších plesů. Neznalý v této oblasti, obcházel jsem několik dní vylepené plakáty, až můj zrak ulpěl na jednom, který oznamoval jakýsi studentský ples v pražské Lucerně. Čím je starý mládenec starší, tím má zpravidla zájem o dívky mladší. Spěchal jsem tedy ihned do předprodeje zakoupit jeden lístek k stání.

Netrpělivě jsem očekával den plesu. Znepokojovaly mě myšlenky na tanec, neb jsem naposledy tancoval v patnácti letech v tanečních. I tehdy jsem však chodil pilně „za taneční“, dávajíc přednost popití piva s kamarády, před pocením se v sále v souboji s tancechtivými a často nemotornými dívkami. Největší problém jsem očekával zejména ze spojení pohybu a hudby, protože jsem již od mládí trpěl absolutním hluchem a poměrně slušné školní vysvědčení mi zpravidla - záleželo

na přísnosti učitelky - kazila známka ze zpěvu. Rozeznat, jaký tanec vlastně hrají, bylo většinou nad mé síly.

Konečně nastal onen slavnostní den. Již cestou na Václavské náměstí jsem potkal množství dívek v dlouhých šatech, směřujících na ples. Čím více jsem se blížil Lucerně, tím více dívek přibývalo. Přišel jsem přesně v osm hodin. Prodral jsem se davem u vchodu a zvolna kráčel po schodech dolů. Sál byl opravdu nabit k prasknutí. U šatny jsem se zařadil do dlouhé fronty, která se nehýbala. Z různých stran se tlačily davy, které se stále zvětšovaly. Protikladné tlaky způsobovaly, že jsem stál stále na stejném místě. Až po dlouhé době, značně zpocenému, se mi konečně podařilo uložit kabát, ač jsem v to již přestal doufat.

Nemaje lístek k žádnému stolu, prošel jsem po balkónech a až v přízemí zaujal moji pozornost barový pult. Prostředí v sále - snad, že jsem byl sám - se mi zdálo cizí až nepřátelské. Říkal jsem si, že to bude vyžadovat nějaký čas, než se na něj adaptuji. Byl jsem z toho celý nespokojený a potřebná aklimatizace se mi zdála nejlepší právě u baru. Zapálil jsem si cigaretu a objednal dvě deci vína. Obdivoval jsem přitom tanečnický, kteří se vrhali do tanců mě neznámých a z mého pohledu velmi složitých. Litoval jsem, co jsem v mládí zameškal. Když jsem popíjel již druhou skleničku, někdo mi poklepal na rameno.

„Ahoj,“ ozvalo se za mnou.

Otočil jsem se a uviděl jednoho mého bývalého spolupracovníka, který byl ještě starším mládencem než já. Po boku měl nějaké další dva mě neznámé kamarády.

„Co tady děláš?“ pravil.

„Ale šel jsem se také podívat do společnosti,“ odvětil jsem překvapeně.

„Někdo tě sem pozval?“ ptali se.

„Ale ne, jsem tady úplně sám.“

„Na kolikátém jsi dnes plese?“

Udivila mě jejich otázka. Když jsem odpověděl, že na prvním, všichni tři se tomu podivili.

„To my jsme už byli v Obecním domě a po půlnoci ještě asi pojedeme do Parku kultury.“

„Jak si se sem dostal?“ ptali se dále.

Tentokrát jsem naopak nechápal jejich otázku já. A když jsem odpověděl, že jsem si zakoupil lístek v předprodeji, podivili se ještě více.

„Kolik už máš telefonů?“ ptali se.

Opět jsem nechápal jejich otázku. „Jaký telefony?“

Jejich údiv stále vzrůstal. „Budeš mít asi nějakou zvláštní metodu,“ povídal Kaderka, „půjdeme se projít, vy se neznáte, to je Jarda Faltejsek a to je Endre Toth,“ představil mi své dva kamarády.

Potřásl jsem si s oběma rukou, dopil skleničku a šel za nimi. Prošli jsme kromě přízemí i první a druhý balkón. Nízké stropy a množství různých mramorových sloupů, balkónů, galerií, lóží, barů, osvětlených řadou žárovek, působí zvláštní atmosférou, připomíná staré obří divadlo a vyvolává chuť chodit stále dokola a objevovat, co je skryto, kde za kterým sloupem, ve které lóži, ve kterém balkónku, u kterého stolu, u kterého baru, ve které chodbě či schodišti. Vždy člověk potká někoho, koho dříve neviděl. Dojem umocňuje nablyštěný mramor a střídající se přitímní a světlo, reflektory a tma. Trochu mi to připomnělo ovšem v menším měřítku plesový sál Kateřiny I ve městě Puškinu, kde zlato, mramor a zrcadla byly umocněny rozsvícením až sedmi set svící najednou. Při procházce lze se zastavit, opřít o zábradlí a pozorovat celý sál. Mocným dojmem působí vlnící se masa těl, jako směs nahoty, a koberce všech barev, odstínů a kombinací, rozprostírající se do všech směrů, chvílemi propukající v trans, fanatismus, jakousi ztrátu vědomí, vytržení z reality všedního života. Člověk si potom může připadat jako kapitán na lodním můstku v rozbouřeném moři, který přehlíží okolní lodě a určuje směr plavby a útoku.

Potkali jsme skutečně spoustu krásných a mladých dívek, blondýnek, zrzek, brunetek, s pletí mléčně průsvitnou i bronzovou, štíhlých i plnoštíhlých, velkých i malých, se šaty všech délek, barev a střihů.

Kaderka oslovil několik z nich krácejících rozjařeně proti nám a chvíli s nimi konverzoval. Poté navrhl, abychom si sedli k baru na prvním balkóně poblíž dámských WC. „To je nejlepší místo z celé Lucerny,“ pravil, „je tady nejlepší přehled a každá musí zákonitě projít kolem.“

„A navíc tady můžeme i sedět,“ dodal Faltejsek a pošeptal mi, že se tomuto placu říká Kaderkovo místo. Poté mě vybidl, abych jako nováček skočil pro láhev vína.

„No, to je dost, že už nebudeš pít pivo,“ řekl mu Kaderka, pak se obrátil ke mně a vysvětloval: „Von se vždycky napije piva, pak se potí, a když vidí nějakou holku, která se mu líbí, tak musí jít zrovna na záchod, a vůbec je potom vospalej a nebalí holky. Nedokáže plně pochopit přednosti vína jako nápoje zvláště vhodného pro plesy a balení holek, kterej napomáhá při filosofování a zapaluje jiskru a vtip.“

„No jo, asi máš pravdu,“ povídal Faltejsek, „ale když nikde není žízeň taková krásná jako u piva.“ Pak se chvíli zamyslel a poradil mi: „Zajdi k baru vpravo, tam mají Rýnský ryzlink a vem k tomu dvě sodovky.“

Přinesl jsem láhev a sodovky, co stály skoro stejně jako víno. Faltejsek se jich hned chopil a nalil nám plný skleničky. To rozlítilo Kaderku, který trval na tom, aby víno zůstalo před nalitím několik minut v otevřené láhvi a nenalévalo se až po okraj: „Sedíme tady v pěkném prostředí a příjemné atmosféře a to musí do sebe vstřebat i to víno, a zpětně my, až je vypijeme. A ty to takhle zprzníš.“

Faltejsek se omluvil, že už nemůže vydržet žízni, zvedl skleničku a přitůkl si s námi. Konečně jsme se napili, zapálili si a dívali se na kolem proudící dívky.

Kaderka, ač mu bylo kolem čtyřicítky, působil starším dojmem. Narůstalo mu břicho, v obličeji baculatěl, na hlavě se mu rýsovala menší lysina a vlasy dostávaly šedivý nádech. Na sobě měl tmavé elegantní šaty s motýlkem.

Endre Toth byl také kolem čtyřicítky, ale působil mladším dojmem. Byl menší a hubenější, s uhlazeným chováním, též s motýlkem a v černých šatech.

Faltejsk byl o něco mladší, černovlasý, s bíbrem, štíhlý s atletickou postavou. Uplatnil by se pravděpodobně ve fotbale, protože měl nohy krásně do O. Toth vtípkoval, že si nechal narůst vousy, proto, aby Faltejskův soused nepoznal, jak je mu jeho syn podobný.

Kaderka mě otcovsky nabádal: „Ukaž mi, která se ti bude líbit, a já pro ni skočím.“

Díval jsem se proto velmi pozorně, abych vybral opravdu tu nejlepší. Po chvíli jsem na jednu, která šla kolem ještě s kamarádkou, ukázal. Kaderka rychle vyběhl, zastavil je na schodech a cosi s nimi hovořil. Po chvíli se však sám vrátil zpět. „Za rohem na ně čekají nějaký kluci,“ pravil a dodal „zblízka to nebylo nic moc. Přivedu nějaké jiné.“

Dál jsme seděli, kouřili a popíjeli. Kaderka vždy vyběhl za nějakými dívkami, občas nějaké přivedl ke stolu, chvíli jsme s nimi konverzovali. Potom si Kaderka zapsal jejich telefony a propustil je. To se několikrát opakovalo.

Jednou opět takto rychle vyběhl a přivedl mladou dívku s trochu silnějším a dokonce i trochu chlupatým nohama, což se mi, jako většině mužů, nelíbí. Byla však nesmírně vzrušující v horní části těla. Snad to byly krásné blond vlasy a pod nimi snad trochu necudný pohled jejích hnědých velkých očí, který vyvolával tu přitažlivost. Na sobě měla dokonale tvarované šaty z jemného bílého damašku, které dávaly vyniknout jejímu poprsí. Z horních víček vyzařoval šafránově žlutý stín a pod nimi ohnivě rudá rtenka.

Posadil ji k nám ke stolu. Byla to studentka třetího ročníku vysoké školy ekonomické. Toth, který učil účetnictví, hned nabídl své služby. Měla však již po zkoušce. Někdo připomněl, že její jméno - jmenovala se Andrea - se nehodí k účetnictví. Nato, Kaderka uvedl, že si nevybírám ženu podle jména.

„A podle čeho?“ zeptala se napjatě.

„Podle síly osobnosti. Podle toho, jak na člověka zapůsobí, jak se s ním člověk pobaví, jak ho okouzlí, jaká se vytvoří oboustranná sympatie, musí v tom být prostě vzájemné jiskření. Nezáleží ani na kráse, tělesných proporcích, ale na účincích, které vyvolává.“

Pak se otázal, zda by se mohla zamilovat do nějakého staršího muže, který je trochu šedivý, inteligentní, povídavý a s přehledem.

„Ano, to bych mohla,“ odpověděla skoro zasněně a trochu se přitom začervenala. A po chvíli dodala: „Ale takových je málo, málokdo má takové vlastnosti.“

Připomněl jsem, že Kaderka ani zdaleka není starší muž a přitom takové vlastnosti má. Zahleděla se do země.

Po chvíli Kaderka pokračoval: „Škoda, že nejsem o tři roky mladší, chtěl bych s vámi žít třeba den, měsíc, rok i celý život.“

„Ale když vy nejste o tři roky mladší,“ odpověděla mu pohotově a zdálo se, že i s určitou úlevou.

A Kaderka přidal historku o Diovi, jak se hádal s Hérou, zda je lepší být mužem, nebo ženou. Zavolali jednoho, který byl obojím, mužem i ženou a tak mohl srovnávat. A ten bohu děkoval, že právě v sedmnácti až čtyřicetiletých letech ho změnil na ženu a potom opět na muže. Potvrdil, že od sedmnácti do čtyřicetiletých jsou nekrásnější léta pro ženu. V tomto období žije velmi intenzívně je obletována, kráslena, obdarována, zatímco muž žije extenzívně, poletuje od květiny ke květině, usiluje o jejich přízeň. Život ženy je však hezký právě jen těch sedm let, pak to končí a začínají starosti. Muž, na rozdíl od ženy, není nikdy starý.

„No tedy tuhle historku jsem ještě neslyšela,“ tvářila se udiveně. „Pokud si pamatuji z historie, tak opravdu jeden byl mužem i ženou, jak von se to jenom jmenoval,“ zamyslela se a pokračovala, „myslím jako Teiresiás nebo tak nějak. A toho si povolali Zeus s Hérou a ptali se jej, zda má z milování větší potěšení muž či žena. Bylo jim odpovězeno - a to si pamatuji, protože mě to dost překvapilo - že větší potěšení je na straně ženině, celých devět desetin, kdežto muž má z těch radostí jen desátý díl.“

„Vás to opravdu překvapuje? Věkem zjistíte, že to je opravdu tak. Ale vidím, že jste nejen krásná, ale i chytrá. A to je opravdu velká vzácnost, to bývá málokdy. Buď je dívka krásná a není moc chytrá, anebo zase naopak. Tak nějak už to příroda spravedlivě zařídila. Ale vy jste opravdu perla,“ díval se na ni obdivně Kaderka. „I když na druhou stranu se říká, že skoro u každé ženy objevíme nějaký názor nebo moudrost, které u ní zapomněl některý vtipný milenec. Poté se napil a pokračoval: „Andreo, já bych vám chtěl napsat dopis. Chtěla byste, abych vám jej napsal?“

„Ano, mohlo by to být zajímavé,“ zašeptala.

„Napsal bych vám: Kdybych byl moudrý jako král Šalamoun, napsal bych o tobě báseň ještě krásnější, než on o své Sulamit, víš nikdy předtím jsem nerozuměl básníkovi, když mluvil o dokonalosti, teď vím, že to byla zpověď jeho nádherné bytosti: ŽENA, taková jako jsi TY. Přiblížila ses ke mně z horizontu pražské Lucerny, abys svou přítomností naplnila mé staré sny. Věřím, že jednou přijdeš za mými slovy tak, jako krásná a čistá žena přichází. Tolik tě miluji a věřím Mírek.“

„No né, vy jste dobej, to jste si dopředu připravil?“

„Nikoliv vaše krása mě inspirovala. Kdybyste se nezlobila a dovolila mi, hrozně rád bych si s vámi na ni připil a jelikož už tady nemáme co pít, tak u baru.“

Dívka jen pokrčila rameny. Poté se zvedli a odešli.

„No, ta byla docela dobrá,“ povídal Faltejsek, „ale musím vám prozradit, že má temnou minulost.“

„Jak to?“

„Předtím byla brunetka.“

Usmáli jsme se a Faltejsek pokračoval: „Ale už opravdu není co pít. Endré, skoč pro flašku.“

„Já tu mám auto, nemůžu pít,“ odpovídal Endre.

„Ale to nevadí, musíme mít pro holky nějaký víno. Kaderka něco přivede, nebo já pro něco dojdu.“

Endrému se moc nechtělo, pak rezignoval: „No, ale musíte opravdu přivést nějaký holky, to jsem moc zvědavěj.“

Za chvíli se vrátil s láhví. Faltejsek se jí hned chopil a začal nalévat podle Kaderkova receptu. Když jsme se po chvíli napili, ukázal mi na jednu sedící nedaleko: „Běž si s ní zatancovat!“

„Teď je ještě prázdný parket, to si nemůžu troufnout, moc bych se tam vyjímal se svým tanečním neuměním,“ namítal jsem, „leďa až se parket zaplní, tam bych se ztratil.“

„No jó, ale to už budou hezký holky obsazený,“ říkali mi. „To máš tak, když chceš hezkou holku, tak musíš jít tancovat rychle. Čím déle hudba hraje, tím víc zůstávají sedět stále méně hezké. To je úplně jednoduchá zákonitost.“

A měli pravdu. Tu, co mi ukazoval Faltejsek, zatím někdo vyzval k tanci.

„Budu si asi muset nastudovat nějakou literaturu o tanci, abych mohl jít dříve na parket,“ podotknul jsem. „A co vy, nebudete tancovat?“

„Podle situace,“ povídal Faltejsek, „ono je někdy lepší chytat holky na chodbě. Prohodíš s ní pár slov a vidíš. Teď hraje hudba hrozně dlouho bez přestávky, třeba hodinu, k tomu spousta decibelů. Na parketu je hroznej randál, nemůžeš ani pořádně konverzovat, ani se k ní tisknout, protože tancujete třeba dva metry od sebe. A když zjistíš, že je to nějaká kráva, ani nevíš, jak se jí zbavit, protože hudba pořád nekončí. Musíš se vymlouvat, že musíš na WC nebo někam jinam.“

„A ani to někdy nepomůže,“ povídal Endre, „jedna mi říkala, že půjde se mnou a že na mě počká. Potom se do mě zavěsila, jako kdyby se mnou přišla, a nevěděl jsem, jak se jí zbavit.“

Po chvíli se vrátil Kaderka s tím, že dívka již odešla, protože musela být brzo doma. „Když jsem jí pomáhal navlékat kozačky, celá se chvěla,“ pravil. „Celou dobu jsem do ní hučel, vzal jsem to od Nietzscheho až po Freuda. Byla z toho celá vedle.“

„Kolik jí bylo roků?“ ptali jsme se.

„Dvacet jedna. Já jsem jí řekl, že je mi třicet pět,“ zasmál se tomu a pokračoval: „To víš, holky musíš nějak voblnout, všechny prostředky jsou k tomu dobrý. Jak to dělali Don Juan nebo Casanova, ty používali nejrůznější triky i intriky, přetvářku i lsti, lichocení a falešný sliby. Vo Don Juanovi říkali, že to dělal proto, že měl malý sebevědomí. To my ho máme velký. Ale někdy je dobrý si ho ještě zvýšit. Jako třeba sportovci, fotbalisti nebo tenisti, nebo já nevím kdo ještě svalují někdy neúspěch na nedostatek sebevědomí. A to maj spoustu psychologů. My žádný psychology nemáme, ale abychom balili překrásný holky a měli u nich úspěch, musíme mít dostatek sebevědomí. A nic ho tak nezvýší, jako taková hezká mladá holka.“

Faltejsek mu nalil vína a Kaderka pokračoval: „Je třeba mít, jak se teď hodně říká profesionální přístup, jako ve všem, v čem chceš mít úspěch, tak i v balení holek. A důležitou stránkou tohoto přístupu je právě sebevědomí. Víc si dovolit, různé finty, to je projevem zdravé víry ve vlastní schopnosti. Říkám zdravé, protože se to nesmí přehánět. Nejde být nadměrně povýšenej, to holky nemaj rády, ale samozřejmě ani nezdravě malověrněj. Někdy je dobrý, když na plesu nic není, co by nás zvláště zajímalo, i cvičně balit. To proto, aby člověk získal ten správný styl, vybrousil konverzaci, nebo se i procvičil v tanci. Jako sportovec nebo umělec, nemůže podat velký výkon bez tréninku nebo dlouhodobého cvičení, tak to samý platí i pro baliče. Musí si získat sebevědomí, aby když balí exkluzivní ženský, jako jsou herečky, hlasatelky, baletky, manekýnky, neklesal do kolen.“

Přitukli jsme si na úspěch našeho podnikání. Kaderka se rozpovídal a zřejmě se mu zalíbilo udílet mi otcovské rady: „A je dobrý připravit si nějaké říkanky. Něco z historie. Třeba starýho Říma nebo Řecka. To dělá Spinka. Toho neznáš, ale když budeš chodit na plesy, tak ho určitě poznáš. No, von je hodně starej, tehdy se to ve škole učili pořád dokola, takže jsou to u něj ještě školní znalosti, no a pak musíš jít do akce. To se ženskejm líbí. Nedávno jsem někde čet, co se ženám na mužích nejvíce líbí. Byl to sice nějakej starej výzkum, asi z třicátých let, ale to má obecnou platnost. Psali tam, že žena nalézá u muže největší zalíbení v jeho sociální odvaze, samostatnosti, schopnosti jednat, v podnikavosti a energii. A to, abys projevil, máš perfektní příležitost právě na plese. V tom, jak ji kontaktuješ, oslovíš, co jí vyprávíš. Pokud u toho prokážeš odvahu a vtip, tak ji tím získáš a ještě dlouho na to vzpomíná. Teprve na druhém místě hodnotí inteligenci a na třetím fyzický vzhled. To víš, chce to inspiraci a motivaci. Já potřebuju, aby ženská měla dobrej zadek a zuby jako kuň a ještě prsa do špičky. Pak napadají člověka všechny nesmysly světa. Někdy jsem pak až moc agresivní, až to některý odrazuje.“

„Podívejte, tamhle je Bláha,“ volal Faltejsek, „chytil tady nějakou pěknou holku.“ Faltejsek nás představil. Bláhovi bylo přes čtyřicet, byl vysoký a štíhlý, sportovního zjevu. Měl na sobě modré sametové šaty, modrou košili s fižím a červeného motýlka. Dívenka vedle něj byla roztomilá, štíhlounká, tmavá, mohlo jí být tak kolem osmnácti. Chvilí jsme konverzovali a pak se Bláha omluvil, že jde tancovat.

„To je známěj textař, ten taky chodí často na plesy,“ řekl Faltejsek.

„Ale mě štve,“ povídal Kaderka, „když mu někdy volám, že je ples, vždycky říká co má práce - jako kdybychom my ji hodně neměli - že musí do rozhlasu, televize, Supraphonu, na Barrandov a já nevím kam ještě.“

„Že jsme ho dneska ještě neviděli,“ povídal Endre.

„No, to von dělá vždycky, když sbalí nějakou holku. Snad má strach, abychom mu ji nepřebrali. Zajde s ní někam na druhý balkón do rohu, a když jdeme náhodou kolem, tak dělá, že nás v životě neviděl,“ řekl Faltejsek, dopil mocným douškem skleničku a obrátil se ke Kaderkovi: „Skoč pro flašku!“

„Ty to, člověče, piješ jako vodu. Takhle se nepije víno,“ bránil se Kaderka. „Musíš přivonět, podráždit chmýří, pozorovat, poválet.“

„No jo, ale v tý sauně tady, je žízeň hrozná. Havel a Bechyně dělali Lucernu pro patnáct set lidí, a dneska jich tady bude tak tři nebo čtyři tisíce. Skoč tam a já přivedu nějaký holky,“ povídal Faltejsek.

„To jsem tedy moc zvědavěj na ty holky,“ odsekl Kaderka a vstával, „abyste tedy neřekli, tak já tu flašku přinesu.“

„Vy chodíte často na plesy, že jo,“ ptal jsem se.

„No, co nám zbývá,“ povídal Toth, „je to lepší než se dívat doma na televizi. Vidíš tady alespoň hezký holky. Ale už mě to přestává bavit, až se ožením, tak už do smrti na žádný ples nepůjdu.“

„A to, já zas jo,“ povídal Faltejsek, „mně se tady moc líbí. Máš sedět v hospodě a koukat na starý vožralý chlapy, to je lepší bejt tady.“

„To ale musí stát hodně peněz, takhle často chodit na plesy,“ namítal jsem.

„No, to víš, něco to stojí,“ ukazoval směrem k baru, „tady jsem nechal už nejmíň jednoho favorita. „Je tu sranda a oženit se konec konců musíme, tak co naděláš. Ale my si nekupujeme lístky. Dneska stojí lístek na ples moc peněz, něco ještě vypijeme a někdy jdeme i na víc plesů za večer, a to třeba i několikrát v týdnu. To bychom nemohli zaplatit. Nějak se tam vždycky dostaneme, buď zadarmo, nebo mu něco strčíme. Nejlepší je se rozeběhnout a suverénně jít, než stačí trhač zareagovat, tak jsi už pryč.“

V tu chvíli se vracel Kaderka s láhví vína a jednou dívkou. Byla trochu při těle, moc se mi nelíbila. Kaderka mně ji představil, ostatní ji již znali a posadil ji k nám ke stolu. Faltejsek jí pořád říkal, že si s ní zatancuju. Ale nechtělo se mi, tak jsem to vždycky nějak zamluvil. Po chvíli odešla.

„Já ti dám na ni telefon a zavolej jí,“ povídal Kaderka. „Nevolej jí ale jen tak, musíš třeba říct, že máš lístky do divadla.“

„Když vona je taková nic zvláštního, nic sexy na ní není,“ namítal jsem.

„Ty jsi nějakej moc vybíravej,“ uraženě odvětil Kaderka.

Toth se přidal na Kaderkovu stranu: „U holky musíš někdy odhlížet od vnějších efektů a brát její základ. Vnější stránku si může vždycky vylepšit, když se pořádně oblíkne, nalíčí a upraví ji šikovnej kadeřník. No a když začne trochu sportovat, vylepší si i postavu. Nejvíce však udělá pravidelný sexuální život, ten ji vylepší zásadně. V tom je umění najít průměrnou holku a pak ji vylepšit. Režiséři taky vybírají filmový hvězdy z obyčejnejch holek. Já si vzpomínám na řadu holek, co chodily na plesy a měly o nás zájem. Nám se nezdály nic moc, nějak jsme o ně nestáli, ale za pár let se z nich staly velký kočky. To bys koukal. S jednou takovou, já ji znal spíše jen jako slabší průměr, si dal rande Faltejsek. Ty ho ještě moc neznáš, ale když má Faltejsek rande, vždycky si k tomu bere kamaráda. Nevím, proč to dělá, snad se bojí, že by to sám nezvládnul. Dal si s ní rande v devět večer před Krone. Říkal mi: buď už v půl deváté nahoře -tam je taková vinárnička - a drž místo. To pro případ, že bych to nestihnul, to se může stát nevím, jak to vyjde. Tak skoč v devět hodin dolů, bude tam stát, vezmi ji nahoru. Jemu se to stane pokaždý, že to nestihne. Vždycky chodí pozdě. Také tentokrát se mu to samozřejmě stalo. Tak já tam sešel a viděl jsem tam stát nějakou superkočku, která se ke mně hnala. Já nevěděl, kdo to je, vůbec jsem ji nemohl poznat, jak se vylepšila. Vyšli jsme nahoru a popíjeli. Já omlouval Faltejseka, že se zdržel. Ten pak přišel za chvíli. „Á to jste vy,“ pravila mu zklamaně. „Já myslela, že jste mi volal vy,“ obrátila se ke mně. „Bylo mi divné, že pořád ještě o někom mluvíte.“

Faltejsek se tomu usmál a vyprázdnil sklenici, kterou si před chvíli nalil. „Podej víno,“ povídal mi a nalil si novou sklenici. „Tahle je pěkná,“ ukazoval na jednu černovlásku, „běž si s ní zatancovat.“

Moc se mi tancovat nechtělo, navíc na můj vkus byla až moc černá.

„Já pro ni půjdu,“ povídal Endre. Šel za ní, ale za chvíli se vrátil. „Víte, co mi řekla?“

„Ne,“ odpovídali jsme.

„Jak to víte?“

„Ty jsi, ale vtipálek, ale byla dobrá ne, tak se hezky usmívala.“

„To, tedy jo, opravdu se o ní dalo říct, že se smála pod fousy.“

„Někdo to má rád, když má ženská vousy.“

„No, ale těch moc není.“

Faltejsek dopil sklenici a znovu si nalil, v tom se zarazil: „Tohle je, ale kus, skočte pro ni.“

Podívali jsme se do směru, kam se díval. Byla opravdu velmi krásná. Měla neobvykle velké poprsí, to nás všechny hned zaujalo. Postavou byla spíše menší, trochu při těle, černovlasá. Celkový dojem však byl kouzelný. Byla půvabná a roztomilá. Dokreslovalo to její mládí. I když bylo zřejmé, že za pár let bude asi po kráse, že pravděpodobně dojde k přeměně rozkošného stvoření v neforemnou kouli.

„Nechte to na mně,“ řekl Kaderka. Rukou si ulízl prořídle vlasy a vstal. Něco s ní hovořil, široce rozkládal rukama a po chvíli ji s úsměvem přiváděl.

Přisunul jí židli a představil nás. Obdivně se podíval na horní část jejího těla.

„Aha, líbí se vám na krku můj náramek a kotva na něm, že.“

„Ano, kotva, ale ještě více přístaviště.“

Usmála se tomu.

„Jste krásná, půvabná, máte krásné oči a vypadáte inteligentně. Nechcete být mojí ženou?“

„Né - vy se chcete ženit. Já si myslela, že muži vašeho věku od nás chtějí jen to jedno, vždy totéž!“

„Ale ne vždy tentýž totéž od téže. Vy byste si mě nechtěla vzít?“

„Nechci.“

„Proč?“

„Říkal jste přeci, že vypadám inteligentně. A já myslím, že nejen vypadám.“

„No dobrá vedete jedna nula. Jste i vtipná. Já vás miluji.“

„Ale, pane ...“

„Prosím mlčte,“ zarazil ji Kaderka. „Já to musím vědět lépe!“

„Snad nechcete říct, že jsem první dívka, kterou milujete. Ne, tomu nevěřím.“

„Tak jste alespoň první, která tomu nevěří.“

„Opravdu tomu všechny věřily? „

„No tak, to já nevím. A vy se vdávat nechcete?“

„Proč bych měla vyměnit pozornost mnoha mužů za nepozornost jednoho? Ale víte, že jsem byla už dvakrát tajně zasnoubená?“

„To nic není, to já znal jednu, ta byla už třikrát tajně na svatební cestě. Ale víte co, když si mě nechcete vzít, tak se alespoň přijďte podívat na mou sbírku motýlů.“

„Na to jsem už jednou doplatila, jeden mě na ni zatáhl až do bytu.“

„Aha, žádnou neměl a ...“

„Starou belu, právě, že měl.“

Kaderka se usmál a trochu zamyslel.

„Na co myslíte?“

„Nebud'te tak zvědavá, nebo budete brzo moje stará. A víte o čem přemýšlím. O tomtěz co vy.“

„No jen se opovažte, budu křičet!“

„To ne, já přemýšlím o tom, co mi zamlžujete. Alexandr Dumas mladší říkal, že není ani tak zajímavé, co vám ženy povídají, jako co vám zamlčují. A v tom je hluboká pravda, to byl velký znalec žen.“

„Vy jste zajímavý, že mluvíte o tý svatbě. To muži jsou většinou darebáci. Podáš jim prst, ale ruku nechtějí.“

„No vidíte a já jsem pravý opak.“

„A kdy byste tu svatbu chtěl mít?“

„Já nevím, na který bydlíte Praze. Někde to trvá dýl. V květnu mít svatby není vhodné, jestli jste pověřivá. Snad v červnu. To je krásný počasí, teplo, třeba jednadvacátého června, první letní den a pak bychom jeli na svatební cestu na francouzskou riviéru, třeba do Cannes.“

„To je vidět, že jste přeci jenom starší.“

„Jak to?“

„Jednadvacátého června je přeci nejkratší noc.“

„No, tak to mě tedy nenapadlo.“

„Ale vy máte rád ženy, že?“

„Ano, mám. Vždyť žena je podstatou činů muže, ztělesněním všech hodnot, které jej pohánějí dopředu. Je jakýmsi snem, v němž jsou zahrnuty všechny jeho sny vůbec. Muž, který se seznamuje se ženami, je něco jako lovec nebo válečník. Lovec v boji proti divoké zvěři vydává svůj život v nebezpečí, podobně jako válečník. Nietzsche říká, že válečník miluje nebezpečí a hru a proto miluje ženu, která je hrou nejnebezpečnější.“

Napili jsme se vína, které nám Faltejsek štědře nalil a sám se vmísil do hovoru: „Tak si ťukneme,“ a začal si s námi všemi ťukat. „Já vám uhádnou, kolik je vám let.“

„No, to jsem zvědavá.“

„Tak se soustřed'te.“

„Začíná to napínavě.“

„Soustředění je vždycky důležitý. Násobte věk dvěma, k výsledku přičtete čtyři a násobte pěti. Máte?“

„Vidím, že je to opravdu složitý, mám.“

„Tak teď k tomu přičtete dvanáct a násobte deseti. Kolik vám to dalo?“

„Dva tisíce pět set dvacet, jestli sem se nespletla.“

„No a já od toho odečtu tři sta dva. To je rovných dva tisíce dvacet. A první čísla udávají váš věk, to je dvacet dva. Je to tak?“

„Je, to je dobrý. Vy jste matematik?“

„Ne, to je jen koníček. Já jsem astronom, zabývám se pohybem hvězd, mohl bych vám z nich vyčíst osud.“

„To by mohlo být zajímavé.“

„Až ke mně někdy v létě přijdete, sedneme si na střechu, já vezmu dalekohled a budete vědět o životě všechno.“

Řekla tak fajn a začala se loučit. Všichni vytahovali tužku a papíry, že si zapíše její telefonní číslo. Skutečně se každému podepsala jako na nějaké autogramiádě. Když odešla, Kaderka nám vynadal : „To se nedělá. Všichni si brát telefon. To nepůsobí dobrým dojmem. Já bych vám jej býval dal.“

„To je jako s tou Irenou Trucovou,“ začal vyprávět Faltejsek. „Mně se líbila jedna tmavá právnička. Jednou sem ji doprovázel z nějakýho plesu. Nevím, jestli sem ztratil telefon nebo jak to bylo, věděl jsem jen že pracuje na magistrátu. Pak jsem ji už na žádném plesu neviděl. Za nějaký čas jsem mluvil s Kottasem - toho asi neznáš,“ obrátil se ke mně, „ale určitě poznáš ten žádný ples nevynechá - a ten mi říkal, že chodil s nějakou tmavou právničkou z magistrátu a že se jmenuje Irena Trucová. Říkal jsem si, to bude ona a tak jsem jí zatelefonoval, že ji znám z plesů. Moc se tomu divila, říkala, že si nemůže vzpomenout, tak jsme si dali sraz v pět hodin U Zelený žáby, že to má hned naproti. Říkala, že vezme ještě nějakou kamarádku. Tak jsem i já zavolal nějaký kamarády.“

„Jo, bylo nás tam asi deset,“ skočil mu do řeči Toth, „ten vždycky, když má rande, tak si tam pozve spoustu lidí.“

„No, ale U Zelený žáby,“ pokračoval Faltejsek se ukázalo, „že to není ona, kterou já myslel, ale nějaká úplně jiná. Ale byla taky moc dobrá. Když to skončilo, tak si všech deset na ni bralo telefon a pak jí všichni volali a zvali na rande. A skutečně několik jich s ní několik na rande bylo.“

„No a co ta její kamarádka,“ ptal jsem se.

„Ta byla slabší, na ní si nikdo telefon nebral.“

„To je, ale blbý,“ povídal Kaderka, „brát si telefon jen na jednu. To pak ta druhá se urazí a ještě to pokazí.“

„A jak to skončilo,“ ptal jsem se.

„Ale neměli šanci. Měl jsem ji jen já a Michal. Ještě se s ní občas scházíme,“ povídal Faltejsek a nalil si skleničku.